

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobkyne: **JUDr. M. P.**, K., proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Bratislave**, Lamačská cesta 8, Bratislava, s pribratými účastníkmi konania: 1/ **Ing. J. S.**, CSc., V., 2/ **MUDr. R. P.**, K., 3/ **MUDr. M. P.**, K., 4/ **Ing. arch. M. K.**, K., 5/ **M. V.**, K., 6/ **C. F.**, K., 7/ **E. F.**, K., 8/ **Ing. A. S.**, K., 9/ **Ing. P. T.**, M., 10/ **Ing. J. T.**, M., 11/ **Ing. J. V.**, K., 12/ **N. V.**, K., 13/ **Ing. I. Š.**, K., 14/ **Ing. P. Š.**, K., 15/ **MUDr. D. Š.**, K., 16/ **Ing. A. Š.**, K., 17/ **Ing. B. B.**, K., 18/ **Ing. T. Ž.**, K., 19/ **MUDr. D. Š.**, K., 20/ **Ing. M. Š.**, H., 21/ **Ing. P. Š.**, H., účastníci konania 1/ až 21/ zastúpení advokátom: *JUDr. Peter Dobrovodský, Gajova 11, Bratislava*, 22/ **Mgr. V. R.**, K., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2009/01425/SAM zo dňa 24.2.2009, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/47/2009-101 zo dňa 18. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **m e n í** rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/47/2009-101 zo dňa 18. júna 2010 tak, že rozhodnutie

žalovaného Krajského stavebného úradu v Bratislave **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali zrušenia rozhodnutia žalovaného č. A/2009/01425/SAM zo dňa 24.2.2009, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie Mestskej časti Bratislava – Nové Mesto (ďalej len „stavebný úrad“) č. UKaSP-2008/686-R-MZS zo dňa 11. novembra 2008 tak, že vo výrokovej časti rozhodnutia pred odôvodnenie doplnil text „rozhodnutie o námietkach“ (v 1. bode vyhovel námietke zo dňa 29.9.2008, ktorú podali účastníci stavebného konania – ostatní spoluvlastníci nebytového priestoru, v 2. bode nevyhovel námietke z 2.10.2008, ktorú podali žalobcovia – stavebníci), vo zvyšnej časti žalovaný rozhodnutie stavebného úradu potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím stavebný úrad podľa § 88 ods. 1 písm. b), § 88a ods. 2, § 89 a § 90 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) nariadil žalobcom odstránenie stavebných úprav, pozostávajúcich z oddeľovacej steny medzi parkovacími stojiskami P11 a P12 a posuvnej brány uzatvárajúcej oddelený priestor stojiska P11, ktoré uskutočnili ako stavebníci v nebytovom priestore (spoločná garáž so 16 stojiskami) v 1. podzemnom podlaží bytového domu na K.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že po kolaudácii stavby bytového domu na K. vykonali žalobcovia stavebné úpravy tak, že došlo k oddeleniu im vyčleneného garážového státia P11 zo spoločnej garáže, čím predmetný priestor prestal byť

súčasťou spoločnej garáže a došlo k rozporu medzi projektovou dokumentáciou schválenou v stavebnom a kolaudačnom konaní. Žalobcovia nie sú výlučnými vlastníkami nebytového priestoru, v ktorom vykonali stavebné úpravy a v určenej lehote nepredložili doklad o súhlase väčšiny spoluvlastníkov, resp. doklad o podaní návrhu na súd na nahradenie súhlasu ostatných vlastníkov. Z písomných podaní predložených v stavebnom konaní pritom vyplýva, že ostatní vlastníci nesúhlasili s vykonanými zmenami a žiadali o odstránenie nepovolenej stavby. Krajský súd dospel k záveru, že žalobné námietky nie sú dôvodné, pretože žalobcovia vybudovaním oddeľujúcich priečok obmedzili užívateľov vedľajších stojísk pri vjazde na stojisko, svojím konaním tak povýšili vlastný záujem nad záujem ostatných spoluvlastníkov nebytového priestoru, pretože pred realizáciou stavebných úprav ich nepožiadali o súhlas. Žalobcovia tiež v konaní nepreukázali, že konali v súlade s verejnými záujmom, s technickou normou STN 73 6058 určujúcou podmienky pre projektovanie hromadných garáží.

Krajský súd uviedol, že aj keď sa správny orgán dopustil formálnych nepresností (keď po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia vo veci začal nové konanie namiesto pokračovania v pôvodnom konaní, alebo keď konanie označil raz za konanie o dodatočnom povolení stavby, raz za konanie o odstránenie stavby), z popisu priebehu konania, ako aj z úkonov účastníkov nemohlo dôjsť k pochybnostiam o predmete konania. Napadnuté rozhodnutie je dostatočne jasné a zrozumiteľné a nevyvoláva pochybnosti o tom, aké povinnosti boli žalobcom uložené.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedla, že stavebný úrad nepostupoval v súlade s ustanovením § 88a stavebného zákona a vyžadoval od žalobkyne doklady, ktoré neboli relevantnými dokladmi v zmysle tohto ustanovenia. Z ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) v spojení s ustanovením § 88a stavebného zákona vyplýva, že stavebný úrad môže dodatočne

povoliť stavbu ako aj neohlásenú stavebnú úpravu, len ak sa preukáže, že jej ďalšia existencia nie je v rozpore s verejnými záujmami a jej vlastník (stavebník) podá žiadosť o dodatočné povolenie s predpísanou dokumentáciou. Vlastnícke a spoluvlastnícke vzťahy k dodatočne povoľovanej stavbe nie sú obsahom pojmu „verejný záujem“.

Žalobkyňa nesúhlasila s názorom krajského súdu, že bola povinná predložiť súhlas väčšiny spoluvlastníkov nebytového priestoru, resp. podať návrh na súd na nahradenie takéhoto súhlasu. Podľa žalobkyne, ak je predmetom konania dodatočné povolenie stavby, stavebník predkladá iba doklady preukazujúce, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Pokiaľ je dodatočné povolenie stavby v rozpore s individuálnymi záujmami, stavebný úrad konanie preruší a v konaní nepokračuje, pokiaľ o občianskoprávných námietkach nerozhodne príslušný súd. Ak si účastníci konania, ktorí si uplatnili svoje právo na podanie námietok občianskoprávneho charakteru, nepodajú žalobu na súd, aby rozhodol o odstránení nepovolenej stavby, stavebný úrad nemôže v konaní pokračovať. Iba v prípade, že súd rozhodne o odstránení stavby, stavebný úrad v konaní pokračuje a určí podmienky a spôsob jej odstránenia. Z logiky veci vyplýva, že žalobkyňa nemohla podať námietky občianskoprávneho charakteru a nie je jej známe, aký návrh mala podať na súd, keďže do úvahy prichádza iba žaloba o odstránenie nepovolenej stavby.

Stavebný úrad napriek formálnemu označeniu, že koná o dodatočnom povolení stavby podľa § 88a ods. 2 stavebného zákona, v konaní postupoval tak, akoby zároveň konal aj o udelení súhlasu s ohlasovanou stavbou podľa § 57 stavebného zákona. V takom prípade by žalobkyňa bola povinná predložiť súhlas väčšiny spoluvlastníkov nebytového priestoru alebo rozsudok súdu, ktorý by tento súhlas nahradil. Jediným kritériom pre povolenie, či odstránenie stavby podľa § 88a ods. 2 stavebného zákona je porušenie verejného záujmu. Krajský súd kvalifikoval ako porušenie verejného záujmu údajné porušenie technickej normy STN 73 6058, pričom neuviedol, ktoré konkrétne parametre tejto normy boli porušené. Podľa

žalobkyne postavenie deliacej steny na hranici parkovacieho státi P11 nijakým spôsobom neovplyvňuje užívanie státi P12. Technická situácia je totiž rovnaká ako keby na státi P11 bolo permanentne zaparkované auto.

Podľa žalobkyne si stavebný úrad prisvojil právomoc súdu, ak v predmetnom stavebnom konaní rozhodoval podľa Občianskeho zákonníka, pričom sa odvolal na ustanovenie § 137 ods. 3 stavebného zákona. Na základe citovaného ustanovenia si stavebný úrad nemohol urobiť úsudok o porušení vlastníckych a užívacích práv.

Žalobkyňa nesúhlasí so záverom krajského súdu, že žalovaný správny orgán riadne vymedzil porušenie verejných záujmov. V prípade, ak bol porušený verejný záujem, stavebný úrad mal vydať rozhodnutie o odstránení stavebných úprav a v odôvodnení mal presne vymedziť verejný záujem a jeho porušenie. Stavebný úrad však konštatoval, že bol porušený verejný záujem porušením STN, že boli porušené vlastnícke vzťahy a preto rozhodol tak, že zmenu stavby nepovolil a nariadil odstrániť nepovolenú stavebnú úpravu. Žalobkyňa však nežiadala zmenu stavby, ale dodatočné povolenie stavebnej úpravy. Rozhodnutie žalovaného vyvoláva pochybnosť, o čom vlastne stavebný úrad konal a žalobkyni znemožnil efektívne spochybniť takéto nezrozumiteľné a nezákonné rozhodnutie.

K odvolaniu žalobkyne podali vyjadrenie príbratí účastníci konania v 1. až 21. rade. Námietky žalobkyne považujú za účelové, snažiace sa odpútať pozornosť od zásadnej vady ich podania a následných úkonov smerujúcich k dodatočnému povoleniu ňou realizovanej čiernej stavby, a to doklad vyžadovaný podľa § 58 ods. 2 stavebného zákona (ktorý preukazuje, že stavebník je vlastníkom pozemku alebo že má iné právo podľa § 139 ods. 1 stavebného zákona, ktoré ho oprávňuje zriadiť na ňom požadovanú stavbu). Pri poukazovaní na ustanovenie § 88a stavebného zákona žalobkyňa opomína ustanovenie odseku 7, podľa ktorého na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66. Dotknutí účastníci považujú za nadbytočné polemizovať o aplikácii noriem

upravujúcich projektovanie spoločných garáží, poukazujú však na Zmluvu o výstavbe domu, podľa ktorej má každý z účastníkov zmluvy spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/16 na spoločných garážach, pričom táto zmluva nerieši akúkoľvek možnosť žiadneho z podielových spoluvlastníkov realizovať akékoľvek stavebné práce alebo úpravy bez súhlasu ostatných spoluvlastníkov. Dotknutí účastníci v 1. až 21. rade žiadali, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil a zaviazal žalobkyňu k náhrade trov právneho zastúpenia.

Žalovaný sa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne stotožnil so závermi krajského súdu a navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Odkázal pritom na svoje vyjadrenie k žalobnému návrhu ako aj na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. apríla 2012 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246 ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúvacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2009/01425/SAM zo dňa 24.2.2009, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím stavebného úradu č. UKaSP-2008/686-R-MZS zo dňa 11. novembra 2008, ktorým stavebný úrad podľa § 88 ods. 1 písm. b), § 88a ods. 2, § 89 a § 90 stavebného zákona nariadil žalobkyňi odstránenie stavebných úprav, pozostávajúcich z oddeľovacej steny medzi parkovacími stojiskami P11 a P12 a posuvnej brány uzatvárajúcej oddelený priestor stojiska P11, ktoré uskutočnila ako stavebník v nebytovom priestore (spoločná garáž so 16 stojiskami) v 1. podzemnom podlaží bytového domu na K.

Žalobkyňa po kolaudácii stavby bytového domu na K. vykonala v nebytovom priestore – spoločnej garáži stavebné úpravy, a to vybudovanie oddeľovacej steny medzi parkovacími stojiskami P11 a P12 a osadenie garážovej brány na stojisku P11, čím došlo k oddeleniu garážového státi P11 zo spoločnej garáže. Žiadosťou doručenou stavebnému úradu dňa 17.4.2008 žalobkyňa požiadala stavebný úrad o dodatočné povolenie stavby. Konanie o dodatočnom povolení stavby je upravené v ustanovení § 88a stavebného zákona.

Podľa ustanovenia § 88a ods. 1 veta prvá stavebného zákona ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi.

Podľa odseku 2 ak vlastníka stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Podľa odseku 3 ak vlastníka stavby, pri ktorej sa preukáže, že jej dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami, v priebehu konania nepreukáže, že je vlastníkom pozemku zastavaného nepovolenou stavbou alebo jeho časti, alebo že má k tomuto pozemku iné právo (§ 58 ods. 2) a vlastníka zastavaného pozemku alebo jeho časti s dodatočným povolením nesúhlasí, stavebný úrad odkáže vlastníka pozemku na súd a konanie preruší (§ 137). Konanie o stavbe zostane prerušené až do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci.

Podľa odseku 7 na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Podľa ustanovenia § 58 ods. 2 veta prvá stavebného zákona stavebník musí preukázať, že je vlastníkom pozemku alebo že má k pozemku iné právo podľa § 139 ods. 1 tohto zákona, ktoré ho oprávňuje zriadiť na ňom požadovanú stavbu.

Podľa § 11 ods. 4 veta prvá zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome nemôže vykonávať úpravy bytu alebo nebytového priestoru v dome, ktorými by ohrozoval alebo rušil ostatných v neprimeranom rozsahu alebo by menil vzhľad domu bez súhlasu spoločenstva; ak sa spoločenstvo nezriaduje, je potrebný súhlas väčšiny všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahuje sa na práva a povinnosti vlastníkov domov, bytov a nebytových priestorov Občiansky zákonník a osobitné predpisy.

V konaní o dodatočnom povolení stavby je nevyhnutné skúmať otázku, či dodatočné povolenie nie je v rozpore s chránenými verejnými záujmami, pričom verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod.. Posúdenie súladu s nimi vykonáva príslušný stavebný úrad. V súlade s technickou normou, vzťahujúcou sa na hromadné garáže (STN 73 6058). sú státi v hromadnej garáži radené pri vnútornej komunikácii alebo vo viacerých radoch za sebou. Norma určuje minimálny priestor na státi, odstupy od pevných a pohyblivých prekážok, ako i rozmery oblúkov pri cúvaní a jazde na parkovacie miesto. Týmto spôsobom majú všetky garážované vozidlá zabezpečené rovnocenné priestorové podmienky pre ich pohyb a ochranu pred poškodením.

Ďalšou podmienkou v konaní podľa § 88a stavebného zákona je preukázanie relevantného právneho vzťahu k pozemku zastavanému nepovolenou stavbou. Žalobcovia nie sú výlučnými vlastníkami nebytového priestoru, v ktorom vykonali stavebné úpravy. Stavebný úrad preto v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami vyzval žalobcov, aby predložili súhlas väčšiny spoluvlastníkov nebytového priestoru s vykonanou stavebnou úpravou, resp. doklad o podaní návrhu na súd na nahradenie súhlasu ostatných vlastníkov. Vzhľadom k tomu, že v konaní nedošlo k dohode medzi žalobcami (stavebníkmi) a ostatnými spoluvlastníkmi predmetného nebytového priestoru, stavebný úrad konanie prerušil na dobu 30 dní a účastníkov konania odkázal na uplatnenie svojich práv a nárokov na súde.

Podľa § 137 ods. 1 stavebného zákona stavebné úrady vykonávajúce konanie podľa tohto zákona, sa pokúsia vždy aj o dosiahnutie dohody účastníkov pri tých námietkach, ktoré vyplývajú z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom a stavbám, ale prekračujú rozsah právomoci stavebného úradu alebo spolupôsobiacich orgánov štátnej moci.

Podľa odseku 2 ak medzi účastníkmi konania nedôjde k dohode o námietke podľa odseku 1, ktorá, keby sa zistilo jej oprávnenie, by znemožnila uskutočniť požadované opatrenie alebo by ho umožnila uskutočniť len v podstatne inej miere alebo forme, odkáže stavebný úrad navrhovateľa alebo iného účastníka podľa povahy námietky na súd alebo na iný príslušný orgán a konanie preruší.

Podľa odseku 2 stavebný úrad určí lehotu, v ktorej sa musí predložiť dôkaz, že na súde, prípadne inom príslušnom orgáne bol podaný návrh na rozhodnutie v spornej veci. Ak návrh nebude v určenej lehote podaný, môže si stavebný úrad urobiť úsudok o námietke sám a rozhodnúť vo veci.

Z opakovaných písomných podaní predložených v stavebnom konaní (zo dňa 24.4.2008, 18.7.2008 a 29.9.2008) vyplýva, že ostatní vlastníci nebytového priestoru

nesúhlasili s vykonanými stavebnými úpravami a žiadali o odstránenie nepovolenej stavby. Vzhľadom na to, že účastníci konania v určenej lehote nepredložili dôkaz o podaní návrhu na súd, stavebný úrad si urobil úsudok o veci sám. Rozhodnutím č. UKaSP-2008/686-R-MZS zo dňa 11. novembra 2008 podľa § 88 ods. 1 písm. b), § 88a ods. 2, § 89 a § 90 stavebného zákona nariadil žalobkyni odstránenie stavebných úprav a určil podmienky na ich odstránenie.

Podľa ust. § 3 ods. 4 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Odvolačný súd navyše zistil v odvolacom konaní, že krajský stavebný úrad napadnutým rozhodnutím okrem iného v rámci svojho rozhodovacieho procesu pochybil, pretože výrok jeho rozhodnutia je zmätočný a v rozpore s konštantnou judikatúrou súdov v správnom súdnictve, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa čl. 1 veta prvá Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Princíp legality (zákonosti) zakotvený v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR znamená, že viazanosť štátu právom sa musí uplatňovať jednak v oblasti viazanosti štátu ústavou, ústavnými zákonmi a zákonmi ako aj v oblastiach ich vykonávania orgánmi štátnej správy, ktoré musia zásadne postupovať len na základe zákonov a v ich medziach.

Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov v ustanovení § 47 ods. 2 vymedzuje obsahové náležitosti výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu.

V ustanovení § 59 správneho poriadku je vymedzený postup odvolacieho orgánu. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia a musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom

konania. Túto zásadu preto musí rešpektovať aj odvolací orgán, a to najmä v prípade, ak mení rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Vykonaná zmena rozhodnutia žalovaným, keď upravil svojím rozhodnutím text prvostupňového správneho rozhodnutia tým, že vo výroku rozhodnutia v predmetnej veci zmenil podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku prvostupňové rozhodnutie tak, že „príslušnú časť výroku rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nahradil textom iného znenia“, postupoval potom žalovaný v odvolacom konaní výslovne v rozpore so zákonom.

Uvedená skutočnosť, keď žalovaný v odvolacom konaní zmenil text výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia je vnímaná v zmysle ustálenej súdnej praxe v oblasti správneho súdnictva ako nezákonná a preto takáto „zmena výroku prvostupňového rozhodnutia“, ako bola vykonaná v odvolacom konaní, spôsobila potom nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Žalovaný si totiž neuvedomil, že ako orgán konajúci v odvolacom konaní môže konať iba vo vlastnom mene a že príslušnou zmenou prvostupňového rozhodnutia môže, a ak chce zmeniť, musí ako odvolací správny orgán nahrádzať rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, avšak nemôže ako odvolací orgán, konať v mene prvostupňového správneho orgánu a nevyplýva mu ani zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu právomoc nejakým spôsobom vylepšovať príp. upravovať svojím rozhodnutím výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorý považuje za chybný alebo nesprávny, príp. neúplný.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR žalovaný hoci mysliac v dobrom vykonať zmenu prvostupňového správneho rozhodnutia, má táto zmena rozhodnutia potom skôr povahu odstránenia väd vo výrokovej časti prvostupňového správneho rozhodnutia než jej zmenu v zmysle ustanovenia § 59 správneho poriadku.

Z pojmového hľadiska pod zmenou rozhodnutia je potrebné rozumieť stav, keď vec, ktorá je predmetom konania, odvolací orgán, resp. rozkladový orgán, rozhodne inak ako orgán prvého stupňa.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné tiež z dôvodu, že žalovaný správny orgán v rámci jeho odôvodnenia „zmenu“ výroku prvostupňového rozhodnutia vôbec neodôvodnil. Neurčitý výrok rozhodnutia žalovaného správneho orgánu totiž sám osebe zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, a to bez toho, aby sa odvolací súd musel zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Za tohto stavu vo veci odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní sa žalovaný v dôvodoch svojho rozhodnutia transparentným spôsobom vysporiada i s dôvodmi, ktoré žalobkyňa uvádzala v odvolaní proti rozsudku krajského súdu a taktiež i s ďalšími procesnými návrhmi účastníkov konania, jednotlivé dôkazné prostriedky v dôvodoch rozhodnutia vyhodnotí v súlade s ust. § 34 ods. 5 zák. č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov.

Pokiaľ pribratá účastníčka Mgr. V. R. namietala, že vo vzťahu k nej odvolací súd nedodržel príslušnú 5 dňovú lehotu pred vyhlásením rozhodnutia, tak odvolací súd sa nestotožnil s touto jej argumentáciou. Mgr. R. si totiž nepreberala príslušné uznesenie, ktorým bola pribratá do konania ako účastníčka konania, avšak toto procesné rozhodnutie jej bolo riadne doručené náhradným doručením v zmysle správneho poriadku, ako to vyplýva z doručky, ktorá sa odvolaciemu súdu od poštového úradu vrátila. Teda námietka, že odvolací súd vo vzťahu k nej nedodržel lehotu podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., je nedôvodná a účelová.

Taktiež pokiaľ žalobkyňa dala dňa 16.4.2012 návrh na zmenu účastníkov podľa § 92 O.s.p. s poukazom na kúpnu zmluvu zo dňa 30.3.2012 (kupujúci R. R. a E. R.), nemohol odvolací súd tento procesný návrh akceptovať, pretože by to bolo v rozpore s dikciou ust. § 250 ods. 5 O.s.p.

Týmto procesným návrhom a tvrdeniami žalobkyne v tomto smere sa bude musieť procesne vysporiadať v ďalšom konaní taktiež žalovaný.

O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 250k ods. 1 veta druhá za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a žalobkyni napriek úspechu v odvolacom konaní náhradu trov konania z dôvodu hodných osobitného zreteľa nepriznal. Tieto dôvody hodné osobitného zreteľa videl odvolací súd v samotnej povahe tohto konania. Žalovaný správny orgán napriek úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania nemá a ani zo zákona mu náhrada trov konania neprináleží. Rovnako tak náhrada trov konania neprináleží i pribratým účastníkom konania, ktorí v podstate vystupujú na strane žalovaného a na podporu jeho rozhodnutia. Taktiež odvolací súd nepriznáva z rovnakých dôvodov náhradu trov ani Mgr. V. R., ktorú odvolací súd na jej žiadosť pribral do konania uznesením č. k. 2Sžo/219/2010 zo dňa 21. marca 2012.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 18. apríla 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth